

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Robert Ludlum's
THE BOURNE DECEPTION
by Eric Van Lustbader

Copyright © 2009 by Estate of Robert Ludlum
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-865-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ROBERT
Ladlam
BORNNOVA
OBMANA

napisao Erik van Lustbader

Preveo Vladimir D. Nikolić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za Džefa,
koji je sve započeo
jednim jednostavnim pitanjem*

PROLOG

MINHEN, NEMAČKA/ BALI, INDONEZIJA

„Govorim ruski jezik dovoljno dobro“, reče sekretar odbrane Bad Halidej, „ali ipak više volim da razgovaram na engleskom.“

„To mi savršeno odgovara“, reče ruski pukovnik, s teškim naglaskom. „Uvek mi je drago da pričam na stranim jezicima.“

Halidej sabesedniku uputi kiseli osmeh u odgovor na njegovo podrugivanje. Dobro je poznata činjenica da Amerikanci, kad se nađu s druge strane okeana, žele da pričaju samo na engleskom jeziku.

„Odlično. Tako ćemo brže završiti sa ovim.“ Ali umesto da započne, Halidej se zagledao u zid prepun veoma loših portreta velikana džeza poput Majlsa Dejvisa i Džona Koltrejna, prekopiranih, bez ikakve sumnje, sa fotografija iz novina.

Nakon što se oči u oči susreo s ruskim pukovnikom, počeo je da se predomišlja u vezi sa ovim sastankom. Kao prvo, čovek je bio mlađi nego što je zamišljao. Plava kosa mu je bila gusta i potpuno ravna, kratko podšišana u stilu ruske vojske. Dalje, delovao je kao čovek od akcije. Mogao je da mu vidi nabrekle mišiće ispod jeftinog materijala poslovnog odela. Rus je posedovao neobičnu smirenost, koja mu je išla na živce. No, tek su njegove oči – svetle, duboko usađene, koje su ga netremice gledale – odista uznemiravale američkog

sekretara odbrane. Osećao se kao da gleda u fotografiju očiju ume-
sto u čoveka. Pukovnikov gomoljasti nos prošaran venama služio
je samo da pojača tu nepomirljivu osobenost: bilo je to kao da
nema nikoga kod kuće, kao da čovekova duša ne postoji, ostavlja-
jući samo jedinstvenu snagu volje, nalik prastarom zlu o kojem je
Halidej kao tinejdžer čitao u nekoj priči Hauarda Filipisa Lavkrafta.

Suzbio je poriv da ustane i ode, ne osvrćući se. Podsetio je sebe
na to da je s razlogom prevalio ovaliki put.

Smog koji je gušio Minhen – iste prljavosive nijanse kao i Kar-
povljeve oči – savršeno je odražavao turobno raspoloženje ame-
ričkog sekretara odbrane. Neće mu biti nimalo žao ako nikad više
ne vidi ovu bednu imitaciju grada. Nažalost, trenutno je sedeo u
ovom dimom zagušenom podzemnom džez klubu kojem je i bog
okrenuo leđa, nakon što je izašao iz blindirane limuzine *linkoln* na
turistima zakrčenu Rumfordštrase. Šta je to bilo toliko posebno u
vezi sa ovim Rusom da je američki sekretar odbrane prevalio šest
hiljada i sedam stotina kilometara i doputovao u grad koji prezire?
Boris Karpov je bio pukovnik u FSB-2, kobajagi novoj ruskoj fe-
deralnoj agenciji za borbu protiv narkotika. Činjenica što je jedan
oficir FSB-2 ne samo uspeo da prenese poruku Halideju, već da
ga i dovuče ovamo čak iz Vašingtona, dovoljno je govorila o me-
teorskom usponu te ruske agencije.

Međutim, Karpov je nagovestio kako bi mogao da mu ispo-
ručí nešto što je Halidej veoma mnogo želeo. Sekretar odbrane
se možda pitao šta bi to moglo da bude, ali je bio prezauzet po-
kušajima da dokuči šta bi Rus hteo zauzvrat. Halidej je bio savr-
šeno dobro upoznat sa dogovorima „ruka ruku mijē“. On je bio
prekaljeni borac nebrojenih političkih bitaka koje su neprestano
okruživale predsednika poput peščanih oluja Kanzasa. I te kako je
dobro znao da je ovakve dogovore često veoma bolno prihvatiti,
ali kompromis je bio neizbežan u ovakvoj političkoj igri, bilo da
je ona unutrašnja bilo međunarodna.

I pored toga, Halidej možda ne bi prihvatio Karpovljevu ponudu da njegov položaj kod predsednika nije bio poljuljan. Šokantno neočekivani pad Lutera la Valea, njegovog pažljivo izabranog obaveštajnog cara Pentagona, uzdrmao je Halidejovu moć. Prijatelji i saveznici su ga kritikovali iza njegovih leđa ili preispitivali njegove odluke, a on je morao da se zapita koji od njih će mu metaforički prvi zariti nož u leđa.

Međutim, dovoljno je boravio na političkoj sceni da bi znao kako nada katkad dolazi u naizgled neprijatnim oblicima, poput kreveta sa ekserima. Nadao se da će mu dogovor s Karpovom pružiti politički kapital koji će smesta popraviti njegov status kod predsednika i njegovu moć u multinacionalnom vojnoindustrijskom kompleksu.

Dok je trio na pozornici otvarao bučnu muzičku numeru, Halidej je u mislima ponovo pročitao izveštaj o Borisu Karpovu, kao da će ovaj put pronaći neke dodatne informacije – bilo šta o pukovniku, uključujući i fotografije nadziranja, svejedno koliko bile sitne ili izvan žiže interesovanja. Takve fotografije nisu postojale, razume se, niti išta više obaveštajnih podataka osim četiri sažeta pasusa na jednom jedinom listu papira sa vodenim žigom STROGO POVERLJIVO. Zbog nemarne i ravnodušne veze sadašnje administracije s Rusijom, Agencija za nacionalnu bezbednost je posedovala ograničeno znanje o delovanjima unutar ruskog političkog sistema, a da se ne pominje FSB-2, čija je prava misija bila izuzetno tajna, kudikamo tajnija od ruske Federalne službe bezbednosti, političkog naslednika onoga što je nekada bio KGB Sovjetskog Saveza.

„Gospodine Smit, delujete mi rastrojeno“, reče Rus. Složili su se da u javnosti koriste pseudonime gospodin Smit i gospodin Džouns.

Sekretar odbrane naglo okrenu glavu ka ruskom pukovniku. Osećao se veoma nelagodno ispod zemlje, za razliku od Karpova, koji mu je sve više i više izgledao kao stvorenje mraka. Podigavši glas, kako bi se čuo od ritmične buke džez orkestra, reče: „Ništa

nije dalje od istine, gospodine Džouns. Naprosto upijam, sa zadovoljstvom turista, atmosferu lokala koje ste izabrali za mesto našeg sastanka.“

Pukovnik se duboko i grleno zakikota. „Imate neobičan smisao za humor, da?“

„Pogodili ste.“

Pukovnik se glasno nasmeja. „Videćemo što se toga tiče, gospodine Smit. Budući da ne poznajemo čak ni naše vlastite supruge, čini mi se malo verovatnim da znamo naše... parnjake.“

Kratko oklevanje je nateralo Halideja da se zapita je li Karpov nameravao da kaže *protivnike*, umesto neutralne reči koju je odabrao. Nije se trudio da se zapita je li Rus svestan njegovog trenutnog političkog položaja, budući da to nije bilo važno. Zanimalo ga je samo hoće li mu dogovor koji se Rus sprema da predloži biti od ikakve pomoći.

Trojica muzičara promeniše tempo, jedina naznaka da su bez ikakvog zastoja nastavili sa izvođenjem naredne numere. Sekretar odbrane se nagnuo preko čaše previše gorkog piva, koje nije skoro ni dodirnuo. U lokalu nije bilo njegovog omiljenog piva, *kurs*. „Hajde da počnemo, šta kažete na to?“

„Bez odlaganja.“ Pukovnik Karpov je stavio šake na svoje zlatne nadlanice. Zglavci prstiju su mu bili prekriveni ožiljcima i žučkastim žuljevima, zbog čega su delovali nazubljeno poput Stenovitih planina. „Znam, gospodine Smit, da ne moram da vam objašnjavam ko je Džejson Born, zar ne?“

Na pomen tog imena, Halidejev izraz lica otvrdnu. Osećao se kao da ga je Rus isprskao freonom. „Šta zapravo želite da kažete?“ upita ukočeno.

„Ono što želim da kažem, gospodine Smit, jeste ovo: ubiću Džejsona Borna za vas.“

Halidej nije traćio vreme pitajući Karpova kako zna da on želi Bornovu smrt – u Moskvi je tokom poslednjeg meseca Bornovog

boravka u gradu bilo dovoljno aktivnosti Agencije za nacionalnu bezbednost da bi i gluvom, glupom i slepom čoveku bilo jasno kao dan da je Džejson Born određen za odstrel.

„To je veoma velikodušno od vas, gospodine Džouns.“

„Ne, gospodine, nije velikodušno. Imam vlastite razloge zbog kojih želim da ga vidim mrtvog.“

Sekretar odbrane se vidno opustio čuvši ovo priznanje. „U redu, recimo da ubijete Borna. Šta želite zauzvrat?“

U pukovnikovom oku se pojavilo nešto što bi svakoj drugoj osobi ličilo na svetlucanje, ali je Halideju, koji je i dalje pokušavao da ga proceni, to izgledalo kao da je neko prešao preko Bornovog groba. Smrt mu je namignula.

„Poznat mi je taj pogled, gospodine Smit. Znam da očekujete najgore – visoku cenu. Ali u zamenu za vaše dopuštenje da smaknem Borna, s punim imunitetom od posledica kolateralne štete, želim da vi izvadite trn iz moje šape.“

„Koga sami ne možete da odstranite.“

Karpov klimnu glavom. „Pogodili ste, gospodine Smit.“

Dvojica muškaraca se istovremeno nasmejaše, ali su zvučali posve različito.

„Dakle.“ Halidej sklopi prste leve i desne šake ispred lica. „Ko je meta?“

„Abdula Houri.“

Sekretar odbrane oseti kako mu se steže oko srca. „Starešina *Istočnog bratstva*? Isuse Hriste na štakama, mogli ste isto tako tražiti od mene da izvršim atentat na papu.“

„Papina smrt ne bi koristila nijednom od nas dvojice. No, ubistvo Abdule Hourija, pa, to je sasvim druga priča, zar ne?“

„Jeste, naravno. Čovek je radikalni islamski manijak, baš kao i pretnja. Trenutno se slizao s predsednikom Irana. Međutim, *Istočno bratstvo* je svetski poznata organizacija. Houri ima mnogo prijatelja na veoma visokim mestima.“ Sekretar odbrane silovito

zavrte glavom. „Pokušaj atentata na njega bi predstavljao političko samoubistvo.“

Karpov klimnu glavom. „Sve to je, neosporno, istina. Ali, šta je s terorističkim aktivnostima *Istočnog bratstva*?“

Halidej frknu. „Pusti snovi; nedokazane glasine, u najboljem slučaju. Niko u našim tajnim službama nikad nije pronašao ni mrvicu pouzdanih dokaza da *Istočno bratstvo* ima bilo kakvih veza sa terorističkim organizacijama. A verujte mi na reč, pokušali smo.“

„U to nimalo ne sumnjam, što znači da niste uspeli da pronađete nikakve dokaze o terorističkim aktivnostima u rezidenciji profesora Spektera.“

„Nema sumnje da je dobri profesor bio lovac na teroriste, ali što se tiče tvrdnji da je bio nešto više od toga...“ Halidej slegnu ramenima.

Iznenadni osmeh ozari pukovnikovo lice, a neobeležena koverta se za tren oka nađe na stolu između njih. „U tom slučaju, ovo će vam biti od naročite važnosti.“ Kao da pomera kraljicu nameštajući je u položaj za šah-mat, Karpov gurnu kovertu prema Halideju.

Dok je sekretar odbrane otvarao kovertu i pregledao sadržaj, Karpov je nastavio da govori. „Kao što znate, FSB-2 se primarno bavi borbom protiv međunarodne trgovine drogom.“

„Tako sam čuo“, odgovori suvoparno Halidej, zato što je prokleta dobro znao da je oblast delatnosti FSB-2 mnogo šira od toga.

„Pre deset dana“, nastavi Karpov, „otpočeli smo konačnu fazu hapšenja u Meksiku, hapšenja na kojem radimo već duže od dve godine zato što je jedna od naših moskovskih *gruperovki*, Kazanska, tražila bezbedan način krijumčarenja narkotika kad je ulazila u posao trgovine drogom.“

Halidej klimnu glavom. Znao je ponešto o Kazanskoj, jednoj od najozloglašnijih kriminalnih porodica u Moskvi, i njenom poglavaru, Dmitriju Maslovu.

„Zadovoljstvo mi je reći da smo bili u potpunosti uspešni“, nastavio je ga govori pukovnik. „Prilikom racije na kuću mrtvog

narko-bosa Gustava Morena, konfiskovali smo prenosivi računar pre nego što su uspeali da ga unište. Informacije koje trenutno čitate su odštampane sa njegovog hard-diska.“

Vrhovi Halidejevih prstiju se ohladiše. Odštampana hartija je bila prepuna brojki, unakrsnih beležaka i obrazloženja. „Ovo je trag novca. *Istočno bratstvo* je finansiralo meksički kartel. Pedeset odsto profita je odlazilo na kupovinu oružja, koje je zatim transportna kompanija *Er Afrika* prevozila u raznorazne luke na Bliskom istoku.“

„Kompanija koju u potpunosti poseduje Nikolaj Jevsen, najveći trgovac oružjem na svetu.“ Pukovnik pročisti grlo. „Vidite, gospodine Smit, u vladi moje zemlje postoje moćni elementi tesno povezani sa Iranom, zato što mi želimo njihovu naftu a oni žele naš uranijum. Energija je ovih dana važnije od svega ostalog, zar ne? I tako, suočen oči u oči sa Abdulom Hourijem, zatičem sebe u nezgodnom položaju posedovanja dokaza o njegovim terorističkim aktivnostima, pa ipak sam u nemogućnosti da delam na osnovu tih dokaza.“ Nakrivio je glavu u stranu. „Možda biste vi mogli da mi pomognete.“

Umirujući dobovanje srca, Halidej upita: „Zašto želite da ga uklonite iz igre?“

„Mogu da vam to kažem“, reče Karpov, „ali bih onda, nažalost, morao da vas ubijem.“

Bila je to stara šala, i bajata pride, ali je sekretar odbrane u pukovnikovim svetlim i neumoljivim očima ponovo ugledao jezivi odsjaj koji ga je ohladio do srži, i, apsurdno, palo mu je na pamet kako se Karpov možda uopšte ne šali. Tu teoriju nije bio voljan da proverava, te je stoga naprečac doneo odluku.

„Eliminišite Džejsona Borna, a ja ću upotrebiti celokupnu moć američke vlade da Abdulu Hourija smestim tamo gde mu je mesto.“

Međutim, pukovnik samo odmahnu glavom. „To nije dovoljno dobro, gospodine Smit. Počeši moja leđa, a ja ću tvoja, to je pravo značenje izreke 'ruka ruku mijе', zar ne?“

„Mi ne ubijamo ljude, pukovniče Karpov“, reče ukočeno Halidej.

Rus se neljubazno nasmejao. „Naravno da ne“, progovori suvo, a zatim slegnu ramenima. „Nema veze, *sekretare Halidej*. Ja nemam takvih dilema.“

Halidej je oklevao svega delić sekunde. „Da, dabome, u afektu sam zaboravio na naše sigurnosne protokole, gospodine Džouns. Pošaljite mi čitav sadržaj hard-diska, i ono što tražite će biti učinjeno.“ Okuraživši se, zagledao se u te vodnjikave oči. „Dogovoreno?“

Boris Karpov vojnički odsečno klimnu glavom. „Dogovoreno.“

Nakon što je pukovnik Karpov napustio džez klub, Arkadin je locirao Halidejov blindirani *linkoln* i telohranitelje tajne službe raspoređene poput olovnih vojnika duž tog dela Rumfordštrase. Pošavši u suprotnom pravcu, skrenuo je za ugao, gurnuo nekoliko prstiju u usta i izvadio plastični umetak koji mu je izmenio oblik vilice. Zatim je zgrabio lažni lukovičasti nos i skinuo ga zajedno s kitom koji upotrebljavaju glumci, a onda iz očiju izvadio kontaktna sočiva sive boje i vratio ih u plastičnu kutiju. Posle promene identiteta, nasmejao se. U službi FSB-2 je odista postojao pukovnik po imenu Boris Karpov; štaviše, Karpov i Džejson Born su bili prijatelji, razlog zbog čega je Leonid Davidovič Arkadin izabrao da se maskira i predstavlja kao Karpov. Dopadala mu se ironija: Bornov prijatelj se nudi da ga likvidira. Takođe, Karpov je bio nit u paukovoј mreži koju je tkao.

Američki političar ne predstavlja opasnost. Arkadin je savršeno dobro znao da Halidejovi ljudi nemaju pojma kako Karpov izgleda. Svejedno, čak i ako ga je obuka u Tredstonu naučila da

ništa ne prepušta slučaju, postojao je veoma dobar razlog zašto je postao vizuelna replika Karpova.

Anoniman u masi putnika, ukrcao se na voz podzemne železnice na Marijenplacu. Tri stanice i četiri stambena bloka dalje, na naznačenom položaju, čekao ga je savršeno običan i neupadljiv automobil. Čim je ušao, vozilo je krenulo prema međunarodnom aerodromu *Franc Jozef Štraus*. Imao je rezervisano mesto na *Lufthanzinom* letu u 13.20 za Singapur, gde će uhvatiti let u 9.35 za Denpasar, glavni grad Balijsa. Bilo je kudikamo lakše ući u trag Bornovom boravištu – zaposleni kompanije *Nekstdžen enerđži solušns* u kojoj je radila Mojra Trevor znali su kuda su njih dvoje otišli – negoli ukrasti laptop Gustava Morena. No, Arkadin je imao popriličan broj doušnika unutar Kazanske. Jedan od njih je imao dovoljno sreće da se nađe u kući Gustava Morena sat vremena pre nego što su agenti FSB-2 izvršili raciju. Čovek je iščezao sa inkriminišućim dokazima koji će sada poslati Abdula Hourija dva metra ispod zemlje. Čim Arkadin ubije Džejsona Borna.

Džejson Born je bio miran. Konačno je prestao da žali zbog Marije, a osećanje krivice mu je iščilelo iz srca. Ležao je pored Mojre na *baleu*, ogromnom polinežanskom divanu sa slamnatim krovom, poduprtom sa četiri izrezbarena drvena stuba. *Bale* je bio postavljen pored niskog kamenog zidića s jedne strane dugačkog bazena s kog je pucao pogled na moreuz Lombok u jugoistočnom delu Balijsa. A kako Balinežani o svemu misle i ništa ne zaboravljaju, nakon prvog dana su im svakog jutra nameštali *bale* prilikom dolaska na plivanje pre doručka, a konobarica im je bez narudžbine donosila omiljeno Mojriino piće: *bali-sanrajz*, koktel od ohlađenog soka pomorandže, manga i marakuje.

„Nema vremena osim vremena“, reče sanjivo Mojra.

Born se promeškolji. „Prevod, moliću lepo.“

„Znaš li koliko je sati?“

„Baš me briga.“

„Upravo tako“, reče Mojra. „Ovde smo svega deset dana; imam utisak kao da je prošlo već deset meseci.“ Nasmejala se. „Mislim to u najboljem mogućem smislu.“

Čiope su poput slepih miševa letele s drveta na drvo ili klizile po površini vode najvišeg bazena. Uspavljivalo ih je prigušeno razbijanje talasa o obalu ispod. Dve devojke s Balijske su im maločas donele pregršt svežih cvetova u činiji od palminog lišća koju su ručno isplele. Sada je vazduh bio zasićen egzotičnim mirisima cvetova plumerija i tuberoza.

Mojra se okrenula ka njemu. „Kao što kažu: vreme na Balijsku se ne pomera, a u toj nepomičnosti leže mnogi ljudski životi.“

Born je, očiju napola sklopljenih, sanjario o drugom životu – svom životu – ali su slike bile mračne i mutne, kao da ih vidi kroz projektor sa neispravnom sijalicom. Znao je da je bio ovde i ranije. Nešto u njemu je reagovalo na vibraciju vetra, nemirno more, nasmešene ljude, na samo ostrvo. Bilo je to osećanje *dežavija*, da, ali takođe i nešto više od toga. Nešto ga je dovuklo natrag na ovo mesto, nešto ga je privuklo ovamo kao što severni pol privlači magnet, a sada je mogao maltene da ispruži ruku i to dodirne. Pa ipak, tajna mu je i dalje izmicala.

Šta se ovde dogodilo? Nešto važno, nešto čega je morao da se seti. Utonuo je dublje u san o životu proživljenom na ivici jučerašnjice. U snu, tumarao je po Balijsku sve dok nije došao do Indijskog okeana. Tamo se, uzdižući se iz talasa, nalazio vatreni stub. Dizao se ka vedrom, plavetnom nebu sve dok vrhom nije dodirivao sunce. Born se kao senka kretao po pesku, mekanom kao talk, da zagri plamenove.

Probudio se, želeći da ispriča Mojri za san, ali iz nekog razloga to ipak nije učinio.

* * *

Te večeri, na putu prema klubu na plaži smeštenom u podnožju brda na kom se nalazio hotel, Mojra se zaustavila kraj jednog od mnogobrojnih svetišta raštrkanih širom čitavog ostrva. Oltar mu je bio sačinjen od kamena, a strane prekrivene crno-belom kari-ranom tkaninom. Mali žuti suncobran štiti je od sunca gornji deo; na njemu su stajale mnogobrojne ponude u vidu jarko obo-jenog cveća u kotaricama od upletenog palminog lišća. Tkanina i suncobran su bili znakovi da tu obitava lokalni duh. Ukrasna šara tkanine je takođe imala značenje: crna i bela boja predstavljaju polinežansku dualnost bogova i demona, dobra i zla.

Skinuvši sandale, Mojra je stupila na četvrtasti kamen ispred oltara, spojila dlanove u visini čela i povila glavu.

„Nisam znao da praktikuješ hinduizam“, reče Born nakon što je završila molitvu.

Mojra uze sandale. „Zahvaljivala sam se lokalnom duhu na vre-menu koje smo ovde proveli, na svim darovima koje Bali ima da ponudi.“ Uputila mu je suvoparan osmeh. „Takođe sam se zahva-lila duhu na prasencetu koje smo juče pojeli, zato što je žrtvovano za nas.“

Rezervisali su klub na plaži samo za njih dvoje. Čekali su ih ubrusi, baš kao i visoke čaše rashlađenog *lasija* sa mangom i bokali tropskih sokova i ledene vode. Osoblje kluba se diskretno povuklo u pomoćnu kuhinju bez prozora.

Proveli su čitav sat u okeanu, plivajući napred-nazad tik izvan zakrivljene linije talasa. Voda je bila topla i poput svile im je milo-vala kožu. S druge strane tamne plaže, usamljene krabe su gledale svoja posla, a tu i tamo su se mogli videti slepi miševi kako izleću i uleću u pećinu na drugom kraju plaže, odmah izvan prsta od ka-menja, dela zapadne polovine malog zaliva u obliku polumeseca.

Posle su pili svoje *lasije* od manga u bazenu, pored koga je stra-žarila ogromna nasmešena drvena skulptura svinje sa đerdanom i krunom iza ušiju.

„Smeši se“, kazala je Mojra, „zato što sam ukazala poštovanje našem prasetu.“

Preplivali su nekoliko krugova, a zatim se sastali na drugom kraju bazena iznad koga je raslo veličanstveno drvo plumerije s žućkastobelim cvetovima. Ispod lisnatih grana, zagrlili su se i posmatrali kako mesec nestaje iza oblaka pa se opet pojavljuje. Nalet vetra je zanjihao lišće palmi visokih deset metara, koje su ovičavale prilaz plaži, a noge su im promenile boju iz blede u tamnoružičastu.

„Skoro je gotovo, Džejsone.“

„Šta to?“

„Ovo.“ Mojra je zavrludala rukom ispod površine vode oponašajući plivanje ribe. „Sve ovo. Za nekoliko dana ćemo otići odavde.“

Born je gledao kako mesec nestaje iza oblaka, a zatim na licu osetio prve teške kišne kapi. Trenutak kasnije, kiša je uskomešala površinu bazena.

Mojra mu spusti glavu na rame, dublje u senci drveta plumerije. „Šta će biti s nama?“

Znao je da ona ne očekuje odgovor, već samo želi da oseti ukus te misli na jeziku. Mogao je da oseti njenu težinu, njenu toplinu kroz vodu, naspram njegovog srca. Bila je to dobra težina; od nje mu se spavalo.

„Džejsone, šta ćeš raditi kad se vratimo?“

„Nemam pojma“, odgovorio je iskreno. „Nisam razmišljao o tome.“ Ali se sada zapitao hoće li napustiti Bali zajedno s njom. Kako da to učini kad ga nešto iz njegove prošlosti čeka na ovom mestu, toliko blizu da može osetiti njegov dah na potiljku? Nije joj rekao ništa o tome, zato što bi to zahtevalo objašnjenje, a on nije imao nijedno. Imao je samo puko predosećanje. A koliko mu je puta to predosećanje spaslo život?

„Ne vraćam se u *Nekstdžen*“, rekla je.

Obratio je punu pažnju na nju. „Kad si donela tu odluku?“

„Dok smo bili ovde.“ Nasmejala se. „Bali ima tu moć da nam pomogne pri donošenju odluka. Došla sam ovamo odmah pošto sam se pridružila *Crnoj reci*. Čini se kao da je ovo ostrvo preobražaja, barem za mene.“

„Šta ćeš raditi?“

„Želim da osnujem vlastitu kompaniju za upravljanje rizikom.“

„Fino.“ Nasmehio se. „U direktnom suparništvu s *Crnom rekam*.“

„Ako tako želiš da gledaš na to.“

„Drugi ljudi hoće.“

Kiša je počela snažnije da pada; lišće palmi je udaralo jedno o drugo, a bilo je nemoguće videti nebo.

„To bi moglo da bude veoma opasno“, dodao je.

„Život je opasan, Džejsone, kao i sve ono čime upravlja haos.“

„Tome nemam šta da prigovorim. Ali tu je i tvoj stari šef, Noa Peterson.“

„To je njegovo operativno ime. Pravo ime mu je Noa Perlis.“

Born podiže pogled s belih cvetova, koji su sada počeli da padaju svuda oko njih poput snežnih pahuljica. Slatkasti miris plumerije se mešao sa svežim mirisom kiše.

„Perlis nije bio preterano srećan kad smo naleteli na njega u Minhenu pre dve nedelje.“

„Noa nikad nije srećan.“ Mojra se ugnezdila dublje u njegovo naručje. „Digla sam ruke od pokušaja da mu udovoljim šest meseci pre nego što sam napustila *Crnu reku*. To je bila igra za budale.“

„Svejedno, i dalje stoji da smo mi bili u pravu u vezi s terorističkim napadom na tanker s tečnim zemnim gasom, a on nije. Voljan sam da se kladim da to nije zaboravio. A sada kad zakoračuješ na njegovu teritoriju, napravićeš od njega neprijatelja.“

Nasmejala se tiho. „Trebalo bi da pričaš.“

„Arkadin je mrtav“, reče Born ozbiljnim glasom. „Primio je hitac u glavu i pao sa LNG tankera u Tihi okean nedaleko od Long Biča. Nije preživeo; niko nije mogao da preživi takav pad.“

„On je bio proizvod projekta *Tredston*, nije li ti Vilard tako rekao?“

„Sudeći prema Vilardu, koji je bio tamo, Arkadin je prvi uspeh Aleksa Konklina – i njegov prvi neuspeh. Konklinu ga je poslao Semjon Ikupov, jedan od dvojice starešina *Crne legije* i *Istočnog bratstva*, sve dok Arkadin nije ubio Ikupova zato što mu je upućao devojkicu.“

„A njegov se tajni partner, Ašer Sever, tvoj nekadašnji mentor, još nalazi u komi.“

„Svi dobijamo ono što zaslužujemo, na kraju“, reče ogorčeno Born.

Mojra se vratila na temu *Tredston*. „Sudeći prema Vilardu, Konklinov cilj je bio da stvori superiornog ratnika – mašinu za ubijanje.“

„To je bio Arkadin“, reče Born, „ali je on pobjegao iz programa *Tredston* i vratio nazad u Rusiju, gde se posvetio svakojakim zločinima, iznajmljujući svoje usluge šefovima raznoraznih moskovskih *gruperovki*.“

„A ti si postao njegov naslednik – Konklinova priča o uspehu.“

„Ne, ako pitaš direktore Centralne obaveštajne službe“, reče Born. „Oni bi me ubili čim bi me spazili.“

„To ih nije sprečilo da te primoraju da radiš za njih kad god si im bio potreban.“

„S tim je sada konačno gotovo“, reče Born.

Mojra je upravo odlučila da promeni temu razgovora, kad najednom nestade struje. Svetiljke u bazenu i unutar otvorenog kluba na plaži zažmirkaše i ugasiše se. Vetar i kiša nastaviše da huče i šibaju kroz mrak. Born se ukoči i pokuša da se odmakne od nje kako bi ustao. Mogla je da oseti kako u tmuni traga za razlogom nestanka struje.

„Džejsone“, prošaputala je, „sve je u redu. Ovde smo bezbedni.“

Međutim, on ih oboje pomeri kroz vodu s mesta na kojem su dotad sedeli na drugu stranu bazena. Mogla je da oseti kako mu